

Richard Wagner

DIE WALKURE

Poul Elming *Siegmond* Alessandra Marc *Sieglinde* Alfred Muff *Hunding* Robert Hale *Wotan*
Gabriele Schnaut *Brünnhilde* Anja Silja *Fricka* Karin Goltz, Ruth Falcon, Susan Marie Pierson, Michele Crider, Penelope Walker, Katherine Ciesinski, Susan Shafer, Sandra Walker *Walküren*

The Cleveland Orchestra o.l.v. Christoph von Dohnanyi
DECCA 440 371-2 (4CD Opname: 1997 Duur: 225.16)

ORKESTRAAL GRANDIOOS

Twee jaar na Das Rheingold verscheen het volgende luik van de Ring. De Walkure werd in 1992 opgenomen, nog voor Das Rheingold. Het vervolg van deze Ring zal pas voor na 2000 zijn. Maar het is nog niet zeker dat dit project werkelijk zal voltooid worden. Deze moeizame totstandkoming weerspiegelt enerzijds de crisis in de platenmarkt, zeker op het gebied van de duurere operaprojecten. Maar de moeilijkheden hebben ook te maken met het samenbrengen van een bezetting die opgewassen is tegen de grote opnamen uit het verleden. De laatste twee luiken van de Ring worden opgeschoven, ook omdat men nog altijd aan het wachten is op een geschikte *Siegfried*.

Christoph von Dohnanyi geeft ons een uitvoering van Die Walkure, die representatief is voor onze jaren negentig. Orkestraal is de uitvoering grandioos en verfijnd, vocaal is ze bevredigend, maar niet uitstekend. De sonoriteit van het Cleveland Orchestra onder von Dohnanyi is zeer kleurrijk en verfijnd. Het samenspel is zeer precies en de balans tussen de instrumentengroepen is zeer evenwichtig. De orkestrale pracht en de zeer gedetailleerde nuancerings van Wagners geniale partituur zijn wellicht nooit zo mooi weergegeven op plaat. De uitstekende technische kwaliteit van de opname is hierin ook een belangrijke troef. De echte theatersfeer en de volgehouden dramatische spanning is niet de sterkste kant van deze nieuwe productie: het is een echte studio-opname, maar dan een zeer goede.

Alessandra Marc beschikt over de juiste stem om *Sieglinde* te vertolken: het is een lyrische sopraan die ook een mooie lage tessituur heeft. Dit is bijvoorbeeld belangrijk voor haar verhaal "Die Mtnner Sippe". Sommige sopranen (bv. Gundula Janowitz) schitteren meer in het hogere register, maar missen présence in de laagte. Poul Elming is een heldere, krachtige tenor die we reeds kennen uit de Bayreuther Ring onder leiding van Barenboim. Hij zingt mooi, maar in de meer dramatische momenten (doodsverklondiging) komt hij te berekend over. Zijn zang blijft gereserveerd en te weinig passioneel (einde van de eerste akte bijvoorbeeld).

Alfred Muff is een basbariton, wiens stemtype teveel gelijkenis vertoont met die van Wotan. Een donkere, dreigende bas is beter op zijn plaats in de sinistere rol van *Hunding*. Robert Hale beschikt over het juiste stemtype om Wotan te zingen. Hij is een krachtige basbariton, die ook zeer verfijnd kan zingen. Zijn dictie is voorbeeldig. Maar echt boeiend is zijn vertolking niet. Vooral in de langere monologen is zijn voordracht wat monotoon en daarin mist hij ook aan dramatische kracht. In Das Rheingold was Hanna Schwarz *Fricka*. Nu is het Anja Silja. Wisseling van de bezetting binnen

éénzelfde integrale is te betreuren. Maar Anja Silja blijft een bewonderenswaardige vertolkster. Haar eigenschappen zijn tegengesteld aan die van Robert Hale. Haar stem vertoont duidelijk slijtage. Maar ze geeft een geweldige dramatische présence aan de figuur van *Fricka*.

Gabriele Schnaut als *Brünnhilde* is voor mij een revelatie. Ze is een zeer veelzijdige zangeres, die vooral in mezzo-rollen (bv. *Ortrud*) bekend werd. Als *Brünnhilde* doet ze denken aan Kirsten Flagstad en dit is geen klein compliment. Haar zang is niet altijd geheel zuiver, maar haar boeiende en veelzijdige vertolking doet dit vergeten.

Al bij al heeft de nieuwe opname van Die Walkure met von Dohnanyi veel kwaliteiten, vooral orkestraal. Maar een referentie-uitvoering kunnen we ze niet noemen.

Chris Van de Wauw